

Uppenbarelsens natur

Uppenbarelse är när Gud förmedlar den kunskap Han vill till dem Han utväljer att ta emot den. Gud ger denna kunskap till dem för att de ska kunna vidarebefordra den till dem Han vill.

Alla Guds sändebud upplevde uppenbarelse. Gud säger:

”Sannerligen, Vi har uppenbarat till dig (O Muhammad) så som Vi uppenbarade till Noah och profeterna som kom efter honom. Vi uppenbarade till Abraham, Ismael, Isak, Jakob, stammarna, Jesus, Job, Jonas, Aron och Salomo. Och till David gav Vi Psalmerna. Och sändebud som Vi berättat för dig om tidigare, och sändebud som Vi inte berättat för dig om – och till Mose talade Vi direkt.” (Koranen 4:163)

Möjligheten av gudomlig uppenbarelse kan inte förnekas av någon som tror på Guds existens och Hans allmakt. Gud upprätthåller sin skapelse på det sätt som behagar Honom. Förbindelsen mellan Skaparen och Hans skapelse sker genom Hans sändebud, och dessa sändebud vet endast vad Gud vill av dem genom uppenbarelse, antingen direkt eller indirekt. Det rationella sinnet kan inte avvisa möjligheten av uppenbarelse, eftersom ingenting är svårt för den allsmäktige Skaparen.

Uppenbarelsens väsen

Uppenbarelse är inte en personlig erfarenhet som en profet frambringar ur sig själv. Det är inte ett andligt tillstånd som en människa kan uppnå genom meditation eller övningar. Tvärtom är uppenbarelse en kommunikation mellan två väsen: en som talar, befäller och ger, och en annan som tilltalas, befalls och tar emot. Profeten Muhammad – må Guds nåd och välsignelser vara över honom – liksom varje profet, förväxlade aldrig sig själv med Den som gav honom uppenbarelsen. Som människa kände han sin svaghet inför Gud, fruktade Guds vrede om han skulle olyda, och hoppades på Guds barmhärtighet.

Han sökte hjälp hos Gud, underkastade sig det han befalldes att göra, och blev ibland tillrättvisad av Gud. Profeten erkände sin absoluta oförmåga att ändra ens ett ord i Guds bok. Gud säger:

”Och när Våra klara tecken reciteras för dem, säger de som inte hoppas på att möta Oss: 'För fram en annan Koran än denna eller ändra den.' Säg (O

Muhammad): 'Det är inte för mig att ändra den av egen vilja. Jag följer endast det som uppenbaras för mig. Jag fruktar, om jag skulle inte lyda min Herre, straffet på en fruktansvärd dag.' Säg: 'Om Gud hade velat, skulle jag inte ha reciterat den för er, och Han skulle inte ha låtit er veta om den. Jag har levt med er en hel livstid innan den kom till mig. Har ni då ingen förstånd?'" (Koranen 10:15-16)

Detta klargör skillnaden mellan Skaparens väsen, egenskaper och sätt, och skapelsens.

Profeten var noga med att skilja mellan sitt eget tal (hadith) och Guds direkta tal, även om båda kom genom uppenbarelse. Därför förbjöd han i den tidiga uppenbarelseperioden att något av hans egna ord nedtecknades, förutom Koranen. Detta bevarade Koranens särställning som Guds ord, oblandat med människors tal.

Han gjorde också skillnad mellan sina egna åsikter och det som kom från Gud som uppenbarelse. Han sade:

"Jag är endast en människa som ni. Åsikter kan vara rätt eller fel. Men när jag säger till er att Gud har sagt något, då vet ni att jag aldrig tillskriver Gud något falskt."

Profeten hade ingen kontroll över den uppenbarelse han fick. Den var en yttre kraft, helt utanför hans egen förmåga att påverka. Detta bekräftas av att kriser ibland drabbade honom eller hans följeslagare, som krävde en omedelbar lösning, men han fann ingen vers att recitera. Han fick vänta, ibland i stor oro, tills Gud i Sin visdom uppenbarade det som behövdes.

Ett tydligt exempel är när Aishah, profetens hustru, falskt anklagades för otrohet av hycklarna. Profeten blev djupt bedrövad men kunde inte förbjuda ryktet. Han sade endast:

"O Aishah, jag har hört det ena och det andra. Om du är oskyldig, kommer Gud att visa din oskuld. Och om du har syndat, sök Guds förlåtelse."

En hel månad gick innan uppenbarelsen kom som frikände Aishah och profetens hushåll.

Sammanfattning

Uppenbarelse har ingenting med mottagarens egna val eller önsknings att göra. Den är en ovanlig, yttre händelse. Den är en kunskapens kraft, eftersom den ger kunskap. Den är fri från fel. Den kommer endast med sanningen och leder endast till det rätta.

Hur uppenbarelse kommer till änglar och sändebud

I Koranen nämns att Gud talar till änglarna. Gud säger:

”Och (minns) när din Herre uppenbarade för änglarna: ’Sannerligen, Jag är med er, så stärk dem som tror...’” (Koranen 8:12)

Till änglarna kommer uppenbarelsen genom att Gud talar till dem och de hör från Honom.

Till de mänskliga sändebuden kommer uppenbarelsen antingen direkt eller genom en förmedlare. Förmedlaren är ängeln Gabriel. Detta sker på två sätt:

1. Ängeln kommer med en röst likt klangen av en klocka. Detta var det svåraste sättet för profeten att ta emot uppenbarelse, eftersom ljudet krävde full koncentration och tog hårt på hans krafter.

2. Ängeln kommer i en människas gestalt. Detta var lättare, eftersom formen var bekant och lättare att relatera till.

Profeten beskrev detta för al-Haarith ibn Hishaam:

”Ibland kommer han till mig som klangen av en klocka, och detta är det svåraste för mig. Det tynger mig, men jag bevarar i minnet vad han säger. Och ibland kommer ängeln till mig i en mans gestalt och talar till mig, och jag bevarar i minnet vad han säger.”

Uppenbarelse utan förmedlare

1. **En god dröm:** Aishah berättade:”Det började som goda drömmar under sömnen. Han hade inte en dröm utan att den kom klar som dagen.” Detta förberedde profeten på att

ta emot uppenbarelse i vaket tillstånd. Hela Koranen uppenbarades när han var vaken.

Ett exempel är Abrahams dröm om att offra sin son (Koranen 37:101-111). Eftersom drömmen var uppenbarelse, lydde han tills Gud stoppade honom och befallde ett annat offer. Goda drömmar finns kvar för de troende, även om de inte är uppenbarelse. Profeten sade: "Ingenting återstår av profetian förutom glada budskap." När han tillfrågades vad dessa var, svarade han: "Drömmar."

2. **Gud talar direkt bakom en slöja:** Detta hände med Moses (Koranen 7:143, 4:164). Det hände också med profeten Muhammad frid vare över honom under hans nattliga resa och uppstigning, då Gud talade till honom.

Alla dessa sätt nämns i Koranen:

"Det är inte för en människa att Gud ska tala till honom annat än genom uppenbarelse, eller bakom en slöja, eller genom att sända ett sändebud som uppenbarar med Hans tillåtelse vad Han vill. Sannerligen, Han är Allvetande, Allvis." (Koranen 42:51)

«[EN FILOSOFISK SYN PÅ KORANENS UNIKHET](#)

[VAD ÄR KORANEN?»](#)

